

במדינה

העם

החופש הגדול

השכיתה הכללית

שד

המדינה

פעמיים בשנה. מדי שנה. נפסקת הפעמי לות השגרתית בישראל. אנשים מפסיקים לעבוד. אי אפשר למצוא איש במקום העסקות. היסטוריה של קניות תוקפה משפחות שלמות והדרכים העירוניות והבינוניות נאחת נסתרות בפסקים אינסופיים של כלירכב.

אלה הם עונות החגים. ימיהם ממשי. תופסים רק חלק זעיר מעונות אלה. אבל ימי המעבר בין חג לחג, הנמשכים שבוע ויותר, הופכים באופן בלתי רשמי לימי גשר שרק לא יוצלחים גמורים ממשכים לעבוד בהם ולמלא את תפקידיהם. למעשה נפתחת ערב חג הפסח התקופה המאושרת של החופש הגדול, הנמשכת עד אחרי יום העצמאות, שבה לא יפריע שום דבר לישראלי הממוצע להידחס לפנקסים המוניים בחורשות מזהמות, ולנוע במהירות של 20 קמ"ש בכבישים הצפופים כדי להגיע למקום שממנו הוא צריך מיד לחזור באותה מהירות ובאותו דוחק.

מוכרחים להיות שמחה. נדידת העם הגדולה בחופש אחר השלווה, הנופש וחיק הטבע, יוצרת לפעמים את הרושם שהמדינה כבר קטנה על תושביה. במאמץ בלתי נלאה להתבודד, מגיעים הישראליים בהמוניהם למקומות יסודיים לידעיהם, לכל לפינות חמד מוצפת אוהלים ושקישניה ופוחתים בטכס שהפך סימן ההיכר לחגיגה ישראלית: הולילה.

אין פלא שבתקופה זו אין איש מעז להכריז בביתה וגם השוכנים מהירים לחסל את שבתותיהם בכל מחיר. כי בתקופת החגים שובתת כל הארץ. לא רק העובדים אינם. אפילו הפעילות הפור ליטית או הרומנטית, מוקפאות באופן מוחלט.

ואולי יש מן העידוד בעובדה אחת פשוטה: אפילו אין לישראלים הרבה סיבות לשמחה, הם שמחים. מכיוון שהם אינם יודעים בלא-הכי איך לשמוח, אז מה זה כבר משנה?

ההסתדרות

שח. אבל

עוד לא מת!

מדוע עשוי בן-אהרון

החסכים דחית

הבחירות

ההסתדרות?

הקרב שמנהל יצחק בן-אהרון עם ראשי הגוש התל-אבני דומה למשחק שחמת לפחות מבחינה אחת. כל צד משחק ב" שלושה, מזוי כלים, כביכול לצורך השעשוע בלבד. אי אפשר להבחין שהמטרה הסופית היא הנחלת מת ליריב. כל מהלך אינו קיים בזכות עצמו, אלא בזכות שלושה או ארבעה מהלכים מחושבים מראש שיבואו אחריו.

כאשר הודיעו ראשי הגוש על כוונתם לדחות את הבחירות להסתדרות, היתה הסיבה הרשמית לכך אי-הרצון לערב את מערכת הבחירות להסתדרות עם זו של הבחירות לכנסת. היעד האמיתי: אחרי הבחירות לכנסת ניתן יהיה לסלק את יצחק בן-אהרון מכהונת המזכ"ל מבלי לגרום לסערה ציבורית שתקבל ביטוי בקלפי.

בן-אהרון הבין את מהלכי היריב, נקט צעדי הגנה, שגם בהם חושבו מראש כמה מהלכים קדימה. כל צד הפתיע את היריב בצעדים בלתי צפויים חדישים. במערכה האחרונה נדמה היה כי סוף-סוף מצליח הגוש לדחוק את רגלי בן-אהרון לעמדת שחימת.

אלמוני הסכים ררוץ. היה זה כאשר הודיע בן-אהרון שהוא מוכן לדון בדחיית הבחירות להסתדרות בתנאי שייקבע מי ראש במוסדות מפלגת העבודה מי יעמוד בראש מערכת הבחירות ומי המיועד לתפקיד המזכ"ל הבא.

דרישתו של בן-אהרון התבססה על הנחה פשוטה: מכיוון שהוא נהנה מפופר-

בולוניה אחת מעריי האוניברסיטה העתיקות ביותר באירופה, שהיתה כבר מפורסמת בימי הביניים. ביותוד הצטיינה בולוניה מאז המאה ה-12 בלימודי המיטפטיס. בתמונה: קברו של המשפטן ג'וטונה סיניבלדי, הנראה טוען בבית-מש ומלמד. בולוניה נבחרה לוועידה בגלל האווירה האקדמית, ושילטון השמאל שרשויותיה.

שור האירגון לשיחורור פלסטין. מכיוון שהבסיס המוצהר של הוועידה הוא החלטת מועצת-הביטחון 242, המכירה בקיום ישראל וקוראת לשלום עימת, יש בהשתתפות זו משום מיפנה מדיני. בשיר חה עם שליחים מטעם הוועדה המכינה הצהיר יאסר עראפאת, בחודש שעבר, שר הפלסטינים אינם מקבלים את החלטת 242 רק משום שזו מתעלמת מקיום הפלסטינים. לא תהיה זאת, כמובן, ועידה ישרא-אליית-ערבית. באווירה הקיימת באר-

מי כוחד אמה?

א ודם הכבטים לא היו קלים. עצם האופי חסרת-התקדים של הוועידה יצר פחדים בכל הצדדים.

הערבים פחדו מן הישראליים, ובייחוד

לבולוניה

חששו מפני טכסיס ישראלי, שנועד לסכך אותם בפגישה עם חוגים ממשלתיים ישראליים. הסוציאליסטים פחדו מפני הקומרוניסטים, שהשפעתם באירגון הוועידה רבה. הישראליים פחדו מוועידה שבה יש עמדת-מפתח לקומוניסטים ולערבים. הקומוניסטים פחדו מפני כל דבר העלול לסכך את עמדתם. המדינה במילא, בעולם הערבי, כל מאורע — התפוכות פנימיות במצרים, התקפות ישראליות בלבנון, בחירות באר-טליה — גרם לדחיות ולשינויים.

אולם קרה משהו מוזר. הרעיון שה ועידת-בולוניה לבש כוח עצמי מאן, והתחילו להשפיע על כל הי צדדים. וכך, למרות ההיסוסים התי קדם העניין לקראת שעת-השין.

„לא אמין שהחלום הזה יתגשם אלא ברגע שאפיק את עיני ואראה את כל הי מוזמנים יושבים באמת יחד באלם אחד!“ אמר לפני שבוע אחד היוזמים האיטלקיים. אולם הסיכויים לכך גוברים מיום ליום.

מה יראה אותו עסקן איטלקי, אם הכל יתקדם כשורה? לפי התוכנית, יהיו נוכי חים באותו אולם בבולוניה: 6 ישראלים, 5 מצרים, 4 עיראקים, 5 סורים, 2 לבנוני, 2 גרמנים, 2 אלג'יריים (המהססים עדיין אם להשתתף בוועידה הדוגלת בשלום), 2 ירדנים, 5 פלסטינים (מטעם מועצת-הש"ל לום הפלסטינית, שמרכזה בבירות), 4 נציגים מארצות-הברית, 2 מקנדה, 6 מי אמריקה הלא-טינית, 10 צרפתים, 8 בריי טים, 2 בלגים, 2 שוודים, 2 נציגים מגרמני יה המערבית, 2 קפריסאים, 6 נציגים מי אסיה (הודו, ויאטנאם ועוד), 2 הולנדים, 3 נציגים מכל אחת ממדינות מירוח-אירופה, כולל ברית-המועצות. חוץ מזה יש-תתפו נציגים מכתריסר גופים בינלאומיים, רובם שמאליים, נציגים של אירגון הכנסי-

(המשך בעמוד 22)

„מוטב לריב

זה עם זה -

מלירות זה

בזה בונסקי!“

ר עידת בולוניה היא כמו המשיח, „אמר מנהיג סוציאליסטי איטלקי לפני חודש, „הוא לא בא, אבל חשוב מאד שהכל מחכים לו.“

ואכן — במשך שנתיים ריחף הלום ועידת-השלום בחלל הפוליטי של אירופה והמרחב, העסיק מיפלגות ואישים, גרם למיפגשים גלויים וחשויים, לוועידות-הכנה ולהחלטות-ביניים — מבלי שאיש היה בטוח אם אמנם תתקיים.

החודש נסתבר כי הספקות היו לשווא. אם לא תקרה תקרה ברגע האחרון, תתקיים ועידת-השלום הי נדרה כשיר בולוניה, בצפון אי-טליה, כי 11 במאי, תימשך 3 ימים.

ועידה ללא-תקדים

מ בחינות רבות, יהיה זה מאורע פוליטי חסרת-תקדים. תהיה זאת ועידה ראשונה מסוגה שתעסוק בגלוי, ובאופן

בדדר

בידערי, בשרם הישראלי-ערבי.

גם בעבר נעשו נסיונות שונים להפגיש ישראלים וערבים לדון בשלום, אולם ועידות אלה נערכו בהסוואה של נושא סתמי. כך נערכו ועידות פירנצה, בחסות ראשיהעיר לשעבר ג'ורג' (הפרופסור הי קטן) להפירה, לדיון ב"תרבות היס התיכון". למרות זאת נכשלו כל ועידות פירנצה, מכיוון שברובן לא הופיעו אישים ערבים בעלי-משקל.

בוועידה ישתתפו בצד מוישי לחות מארצות אירופיות ואמרי קאיות, מושלחות מטעם רוב מדינות ערב ומדינת-ישראל, תוך הסי כמה, ולמעשה בזיומה משותפת.

הדבר קרה גם בעבר בוועידות כלליות, בעיקר קומוניסטיות, אך לא בוועידה ש-נועדה למטרה זו.

בוועידה ישתתפו בפעם הי ראשונה נציגים פלסטיניים, כאי-

תמונה זו צולמה בוועידת-פירנצה האחרונה, ב-1965. ג'ורג' לה-פירה נואם בפני המישלחות מארצות אי-רופה, ערב ישראל. הוועידה נכשלה בגלל חוסר הענות מצד גורמים ערביים ייצוגיים.